अथ द्वादशीमाह। "अग्ने शकेम ते वयम्। यमं देवस्य वाजिनः। अतिद्वेषाꣳसि तरेम" इति। हे अग्ने वाजिने देवाय तुभ्यं हविर्यमं दातुं शकेम। यमशब्दो णमुलन्तो दानवाची। तेन दानेन द्वेषांसि रक्षांस्यतितरेम। एतच्च मन्त्रद्वयमाग्नेयकर्म्मणि विनियोज्यम्॥

अथ त्रयोदशीमाह। "अवतम्मा समनसौ समोकसौ। समचेतसौ सरेतसौ। उभौ मामवतं जातवेदसौ। शिवौ भवतमद्य नः" इति। योऽयमाहवनीयोऽग्निः यश्च तत्र प्रहियमाणोऽग्निः तावुभौ, हे अग्नी समानमनस्कौ परस्परप्रीतियुक्तौ समानस्थानौ एकत्रैव निवसन्तौ, समचेतसौ समानज्ञानौ, सरेतसावेककर्म्मप्रवर्त्तकौ भूत्वा मामवतं रक्षतम्। तादृशौ हे जातवेदसौ अद्यास्मिन् कर्म्मणि नोऽस्मान् प्रति शिवौ शान्तौ भवतः। अयं मन्त्र आहवनीयमथिताग्न्योर्मेलने विनियोजनीयः॥

अथ चतुर्दशीमाह। "स्वयं कृण्वानः सुगमप्रयावम् [५]। तिग्मशृङ्गो वृषभः शोशुचानः। प्रत्नꣳ सधस्थमनुपश्यमानः। आतन्तुमग्निर्दिव्यं ततान" इति। अयमग्निर्दिव्यं दिविभवं तन्तुं तस्यमानं यज्ञमाततान आसमन्तात् विस्तृतवान्। कीदृशोऽग्निः सुगं गन्तुं सुशक्तं अप्रयावं प्रमादरहितं कर्म्म स्वयमेव कृण्वानः कुर्व्वाणः। तिग्मशृङ्गस्तीक्ष्णज्वालः वृषभः कामाभिवर्षकः शोशुचानः अत्यन्तं दीप्यमानः प्रत्नं चिरकालमित्थं सधस्थं सर्व्वेषां देवानां सहावस्थानयोग्यमाहवनीयायतनमनुपश्यमानो निरन्तरं द्रष्टा॥